

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.630 van 4 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BECKERS, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. In 1997 heeft u als politieagent een half jaar voor de OMON gewerkt.

Nadien verhandelde u wapens.

Na het uitbreken van de oorlog eind 1999 vluchtte u vanuit Grozny naar Zakan-Yurt. In april 2000 keerde u terug naar de stad en hield u zich bezig met oliewinning.

In februari 2006 werd u thuis opgepakt door Kadyrovtsi. U werd naar Gudermes gebracht en beschuldigd van betrokkenheid in het verzet. U had echter geen enkel engagement in het verzet. Ze vermeldden ook uw werk voor de OMON in 1997. U werd geslagen en na een week vrijgelaten. Uw moeder betaalde 10 000 dollar losgeld.

Omdat u vreesde dat u opnieuw zou kunnen worden opgepakt vluchtte u in maart 2006 uit Tsjetsjenië en de Russische Federatie.

Op 26 maart 2006 vroeg u asiel aan in Polen. U verklaarde in Polen dat u door geüniformeerde mannen werd vervolgd en afgeperst omwille van een dodelijk ongeval dat u in 1989 of 1990 had veroorzaakt. U heeft deze feiten en motieven aangehaald omdat u verteld werd dat de informatie van de asielaanvraag naar de Russische Federatie gaat.

In augustus 2006 vluchtte u, zonder een antwoord van Polen af te wachten, naar België. U werd aangeraden een valse naam te gebruiken en u vroeg op 17 augustus 2006 in België asiel aan onder de naam van Muslimov Magomed. Uw valse identiteit werd ontdekt en u werd vervolgens teruggestuurd naar Polen waar u meteen doorgestuurd werd naar Belarus. De Poolse autoriteiten hadden ondertussen een negatieve beslissing genomen voor uw asielaanvraag en ook geen toestemming verleend voor een verblijf in Polen.

U besliste noodgedwongen om terug te keren naar Tsjetsjenië.

U verbleef eerst een tijdje ondergedoken bij familie in Zakan-Yurt om vervolgens naar uw ouders in Gronzy te gaan.

U scheidde ook van uw echtgenote.

Op 11 mei 2007 werd u thuis opgepakt door de GRU. U werd zwaar mishandeld en gedwongen tot bekentenissen aangaande een aanslag op een Oeaze en de inval in Dagestan. Op 29 mei werd u opnieuw vrijgekocht.

Enkele dagen later vluchtte u naar Ingoesetië. U verbleef er ondergedoken bij een vriend in afwachting van een nieuwe vlucht naar Europa.

Daar vertrok u op 1 september 2007 richting België waar u op 6 september 2007 een tweede keer asiel aanvroeg.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië en de situatie voor Tsjetsjenen in Rusland is problematisch, maar tevens complex (cfr bronnen bijgevoegd in het administratief dossier). Het risico bij terugkeer is afhankelijk van tal van factoren. Vandaar het belang om de individuele situatie van elke persoon goed te kennen.

De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd.

Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waaraan de lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels

opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt.

Voorts is de situatie in Rusland niet van die aard dat er voor personen die Tsjetsjenië verlaten hebben per definitie in Rusland een intern vluchtalternatief bestaat.

Ook wat dit aspect betreft is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon. Verschillende factoren kunnen hierop een invloed hebben en bepalen of een individuele Tsjetsjeen meer of minder risico loopt: de plaats en periode waar hij verbleven heeft, de aanwezigheid van een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, de eigen financiële situatie, de politieke en socio-economische situatie in een bepaalde plaats of regio die bepalend is voor de mate waarin spanningen voorkomen, en dergelijke meer. Bijgevolg kan er evenmin gesteld worden dat vestiging elders in de Russische Federatie in alle gevallen uitgesloten is.

De vrees van vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft. Daarom blijft het belangrijk om steeds de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en evalueren.

Na evaluatie van uw dossier moeten volgende elementen vastgesteld worden.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd doordat u in België bij uw eerste asielaanvraag een andere identiteit (Magomed Muslimov) opgaf (dossier Dienst Vreemdelingenzaken).

Ook het feit dat u in Polen en België zeer uiteenlopende vervolgingsrelazen weergeeft, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

U verklaarde in Polen dat u door geüniformeerde mannen werd vervolgd en afgeperst omwille van een dodelijk ongeval dat u in 1989 of 1990 had veroorzaakt. U vermeldde geen enkele aanhouding of beschuldiging in verband met een vermeende betrokkenheid bij het verzet. Ook uw werk voor de OMON heeft u niet vermeld (vertaling dossier Polen).

U heeft deze feiten en motieven aangehaald omdat u in het opvangcentrum verteld werd dat de informatie van de asielaanvraag naar de Russische Federatie gaat (CG,p.12).

Deze verklaring is echter niet ernstig. Er kan verwacht worden dat u tegenover de overheid aan wie u internationale bescherming vraagt, de echte problemen en redenen vermeld. Bovendien is in uw dossier in Polen vastgesteld dat u reeds bij uw binnenkomst in Polen, voor uw verblijf in het opvangcentrum dus, dezelfde problemen aanhaalt.

De geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas wordt verder ondermijnd na het vaststellen van volgende tegenstrijdigheden en incoherenties.

U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat u tijdens uw aanhouding in mei 2007 werd beschuldigd van de schietpartij op de Pervomayskayastraat op 2 Oeaze auto's (CG I, p.14), tijdens het tweede gehoor verklaart u echter dat u geen details kan geven over deze aanslag omdat men u niet vertelde waar of wanneer het incident had plaatsgehad (CG II, p.3).

U verklaart tevens dat u een nieuw intern paspoort aan uw neef heeft gevraagd, 2 à 3 dagen nadat u op 29 mei 2007 ('s avonds) werd vrijgelaten (CG,II, p.3,4,). Nochtans blijkt uit uw paspoort dat het reeds is uitgereikt op 29 mei 2007, toen u nog aangehouden was. U kan hiervoor geen verklaring geven, u verklaart dat uw neef het document heeft geregeld en hij wel een verklaring heeft (CG II,p.5).

In verband met uw verklaringen over uw documenten moeten ook volgende vaststellingen worden gemaakt:

U verklaart dat uw vorig intern paspoort (uitgereikt in juli 2002) is meegenomen bij of na uw aanhouding in mei 2007, het was ook daarom u een nieuw papsoort heeft laten aanvragen (CG II,p.4). Bij uw asielaanvraag in Polen verklaart u echter dat u uw toenmalig intern paspoort in Belarus hebt gelaten (vertaling dossier Polen).

Aangaande uw internationaal paspoort waarmee u in september 2007 naar België bent gereisd verklaart u initieel dat het document voor u is aangemaakt maar dat u niet weet met welke naam of nationaliteit, u heeft het immers niet gezien (CG I,p.2). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat het vermoedelijk op uw naam was.

Gevraagd waarom u dan niet het internationaal paspoort gebruikte dat u reeds in uw bezit had, kan u geen verklaring geven (CG II, p.10).

Deze incoherente en tegenstrijdige verklaringen over uw documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw documenten, alsook uw verklaringen over uw problemen en over uw reisroute.

U kan op basis van verklaringen over gebeurtenissen in de plaatsen in Tsjetsjenië waar u in 2006 en 2007 verbleef (Grozny, Zakan-Yurt), ook uw recent verblijf niet aannemelijk maken. Uw kennis over concrete feiten is immers ontoereikend.

Zo kan u geen concrete en recente incidenten in uw wijk in Grozny of daarbuiten geven. U kan slechts in algemene bewoordingen spreken over ontploffingen, schietpartijen en ontvoeringen (CG II, p. 5).

U kent ook geen namen uit de administratie van uw wijk (CG II, p.6).

U kan, buiten de vermelding van de renovatie van de hoofdstraten en –gebouwen, evenmin andere concrete feiten aanhalen (CG II, p.5,6).

U weet niet of Ramzan Kadyrov bij uw terugkeer president was, of wanneer hij president is geworden (CG II, p7).

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat Kadyrov in maart 2007 door het Tsjetsjeens parlement is aangesteld en dat de officiële inauguratie in april 2007 plaatsvond. Er kan verwacht worden dat u hierover iets moet hebben opgevangen indien u in die periode effectief in Grozny of Tsjetsjenië was.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopij aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er in het voorjaar van 2007 nog een aantal concrete incidenten hebben voorgedaan in uw wijk, o.a in de naburige Saikhanovstraat, het nabijgelegen opvangcentrum Ukruznaya, en in Michurina.

U kan hierover geen concrete informatie geven (CG II, p. 7,8).

U situeert het opvangcentrum Ukruznaya bovendien in het gehucht, terwijl uit bijgevoegde kaart toch blijkt dat Aldi op geruime afstand ligt van de Saikhanovastraat, waar het centrum volgens informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopij aan uw administratief dossier is toegevoegd, gelegen is.

U herinnert zich tenslotte ook niet wanneer de vernieuwde luchthaven is geopend, u weet alleen dat dit onlangs is gebeurd, maar u weet niet of het voor of na uw vertrek uit Tsjetsjenië was (CG II, p.7,8).

Uw verblijf in Zakan-Yurt in de periode herfst –winter 2006 (CG II, p.7, 8) is ook absoluut ongeloofwaardig.

Zo kent u niemand uit de administratie, u herkent de naam van het hoofd van de lokale veiligheidsdienst niet (en dewelke na uw vertrek uit Zakan-Yurt spoorloos is verdwenen, zie bijgevoegde info), en de namen de broers Kaimov zeggen u niets.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopij aan uw administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat deze broers eind september 2006 zijn aangehouden in Zakan-Yurt omdat er wapens in hun auto zijn gevonden.

Zeer frappant is het feit dat u, gevraagd naar eventuele bezoeken van hooggeplaatste personen, u niet vermeldt dat Ramzan Kadyrov op bezoek is geweest in Zakan-Yurt. Meer zelfs, wanneer expliciet gevraagd wordt of Kadyrov niet in het dorp is geweest en wanneer gepolst wordt naar de opening van bepaalde nieuwe of gerenoveerde gebouwen, herinnert u zich niets.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopij aan uw administratief dossier is toegevoegd blijkt nochtans dat half november 2006, in aanwezigheid van Kadyrov en de minister van onderwijs, drie scholen feestelijk werden geopend. Ook een hospitaal en een cultureel centrum werden die dag in gebruik genomen.

Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u vaak binnenbleef en uw oom een oudere man is (CG II, p.8). Deze verklaring is niet aannemelijk, er kan verwacht worden dat u zich dergelijke belangwekkende bezoeken herinnert en er van gehoord heeft.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Uw paspoort werd hoger reeds besproken.

Omwille van de tegenstrijdige verklaringen hierover in vergelijking met uw vervolgingsrelaas, omwille van het feit dat u zelf verklaart dat het gekocht is, omwille van de manifeste incoherenties en gebrek aan kennis over uw recent verblijf, kan dit document voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Hetzelfde geldt voor uw militair boekje en (kopie van) uw internationaal paspoort uit Polen.

De gegevens in uw rijbewijs staan niet ter discussie.

Het treinticket bevestigt enkel dat u vanuit Brest naar Moskou bent gereisd, het is geen aanwijzing voor een terugkeer/verblijf in Tsjetsjenië.

Aan de convocatie en medisch attest kan geen geloof worden gehecht gelet op de ruime tegenargumenten voor uw verblijf en problemen in Tsjetsjenië in die periode. Er wordt aangenomen dat deze documenten (net zoals uw paspoort) gekocht zijn.”

4.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 10 juni 2008 dat de tegenstrijdigheden en incoherenties die de Commissaris-generaal heeft vastgesteld in zijn asielrelaas “te begrijpen” zijn.

Hij laat gelden dat de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen aangaande het incident waarvan hij beschuldigd werd bij zijn aanhouding in mei 2007, te verklaren is door het tijdsverloop van 6 maanden tussen zijn onderscheiden verklaringen.

Hij betwist ooit verklaard te hebben aan zijn neef te hebben gevraagd een nieuw intern paspoort voor hem te regelen 2-3 dagen na zijn vrijlating in mei 2007; hij verklaart toen aan zijn neef te hebben gevraagd hem het reeds aangevraagde paspoort te overhandigen; bijgevolg, besluit hij, bestaat er geen tegenstrijdigheid tussen de datum van uitreiking van het paspoort en zijn verklaringen hieromtrent.

Hij benadrukt, wat betreft de plaats waar zijn oud intern paspoort zich bevindt, te hebben toegegeven dat hij in Polen daaromtrent gelogen heeft.

Hij laat gelden tijdens zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal te hebben verklaard dat hij niet wist op welke naam het vals internationaal paspoort waarmee hij heeft gereisd, werd uitgegeven, zonder zijn mening hieromtrent te hebben gegeven, hetgeen hij wel heeft gedaan tijdens zijn tweede verhoor, toen hij verklaarde dat hij dacht dat het op zijn naam was uitgegeven. Hij besluit dat dit dus ook geen tegenstrijdigheid betreft.

Hij voegt hier aan toe dat hij logischerwijze dan ook niet kon antwoorden op de vraag waarom hij zijn echte internationaal paspoort niet had gebruikt om te reizen aangezien ook het valse op zijn naam was uitgegeven, omdat hij van dit laatste niet zeker was -het was slechts een vermoeden- en het bovendien de smokkelaar was die daarover besliste.

Verzoeker legt uit aangaande de door de Commissaris-generaal vastgestelde gebrekkige kennis van concrete feiten in de jaren 2006-2007 van de plaatsen waar hij beweert te hebben verbleven, dat hij niet alles kon kennen en situeren, en wijst er op dat hij toch een aantal concrete feiten heeft vermeld.

Hij erkent dat zijn kennis van gebeurtenissen in Zakan-Yurt tijdens zijn verblijf aldaar gebrekkig is, maar verklaart dat dit te wijten is aan het feit dat hij uit angst ondergedoken leefde. Hij verklaart dat het ook niet abnormaal is dat hij de administratie van dit dorp niet kende, aangezien het niet zijn dorp betreft.

In acht genomen wat voorafgaat, voert verzoeker aan dat de Commissaris-generaal manifest de motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft geschonden en zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden, zodat de bestreden beslissing dan ook genomen is met schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

4.2. De Raad merkt op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Verzoeker voert echter de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, zodat dient onderzocht te worden of de Commissaris-generaal terecht besloot verzoeker niet te erkennen als vluchteling.

De Raad wijst er op dat zijn bevoegdheid in het kader van huidig beroep, te weten de al dan niet erkenning van de status van vluchteling en de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, terzake niet toelaat over te gaan tot een toetsing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, 1° van de voormelde wet van 15 december 1980, heeft beslist om verzoeker niet te erkennen als vluchteling en hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Van bevoegdheidsoverschrijding is dus geen sprake.

De Raad benadrukt dat de formele motiveringsverplichting, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, maar ook in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., X, nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., X, nr. 167.852, 15 februari 2007).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker echter ook de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad leest in de bestreden beslissing dat de Commissaris-generaal op grond van een aantal tegenstrijdige en incoherente verklaringen van verzoeker, en diens gebrekkige kennis van gebeurtenissen in de plaatsen in Tsjetsjenië waar hij na zijn terugkeer stelt te hebben verbleven, in het kader van zijn tweede asielaanvraag in België, en op grond van zijn bedrog in het kader van zijn asielaanvraag in Polen en zijn eerste asielaanvraag in België, besloot dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd recent verblijf in Tsjetsjenië en aan zijn asielrelaas.

De Raad stelt vast dat al deze vaststellingen van de Commissaris-generaal steun vinden in het administratief dossier.

Zo blijkt uit het verhoorverslag van 13 mei 2008 (zie p. 4-5) duidelijk dat verzoeker eerst verklaarde 2-3 dagen na zijn vrijlating op 29 mei 2007 aan zijn neef te hebben gevraagd voor hem een intern paspoort te regelen (“Dus u ging naar Ingoesjetië, u zag dat u de nodige documenten niet had, wat heeft u dan gedaan? Mijn familie heeft voor dit paspoort gezorgd, ze brachten ook militair zakboekje. Wie? Neef, Emin. U vraagt een nieuw paspoort aan neef, 2-3 dagen nadat u bent vrijgelaten als ik het goed begrijp? Ja.”), om vervolgens, bij confrontatie met de uitgiftedatum van zijn intern paspoort -29 mei 2007-, zijn verklaringen te wijzigen door te stellen “Wat kan ik zeggen, misschien heeft neef voor dit paspoort gezorgd nog tijdens het onderhandelen voor mijn vrijlating, neef was ermee bezig, hij zal zeker een uitleg kunnen geven.”

Zo benadrukt de Raad dat de verklaring iets niet te weten (zie verhoorverslag van 19 november 2007, p. 2: “U weet niet welke naam, nationaliteit, ...? Weet het niet, niet gezien”) en de verklaring te denken iets te weten (zie verhoorverslag van 13 mei 2008, p. 10: “Paspoort op naam van? Op mijn naam denk ik”), wel degelijk tegenstrijdig zijn.

De Raad leest in het verhoorverslag van 19 november 2007 dat verzoeker toen bovendien verklaarde dat “Een gewone weg nemen, kon ik niet, ik bedoel een paspoort met een visum” (zie p. 2), zodat zijn latere verklaring te denken dat het internationaal paspoort op zijn naam werd uitgegeven, flagrant onjuist is.

De Raad benadrukt verder dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven, zoals een ontvoering, dermate in diens geheugen gegrift staan, dat deze persoon daar in een later stadium, zelfs jaren later, nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De Commissaris-generaal oordeelde daarnaast terecht dat het bedrog en de leugens van verzoeker bij zijn asielaanvraag in Polen –die hij bevestigt in zijn verzoekschrift- en zijn eerste asielaanvraag in België, zijn geloofwaardigheid in het algemeen in gedrang brengt.

In de bestreden beslissing wordt immers op nauwkeurige wijze uiteengezet dat verzoeker geen plausibele verklaring geeft voor deze houding.

Voor wat verzoekers stelling betreft dat *“hij toch niet alles kan weten”* en dat hij ondergedoken leefde in Zakan-Yurt, leest de Raad dat verzoeker tijdens zijn verhoor van 13 mei 2008 verklaarde in Zakan-Yurt *“vooral en meestal”* maar dus niet onafgebroken *“binnen te zijn gebleven”* (zie verhoorverslag, p. 8) en tijdens zijn verhoor van 29 november 2007 verklaarde in Grozny tot aan zijn vrijlating een rustig leven te hebben geleid dat hem ertoe bracht plannen te beginnen maken (zie verhoorverslag, p. 14).

De Raad is van oordeel dat, indien verzoekers verblijf in Zakan-Yurt, Grozny en zelfs Tsjetsjenië in de jaren 2006 en 2007, op waarheid berust, hij noodzakelijkerwijze op de hoogte moest zijn van o.a. de officiële inauguratie van Ramzan Kadyrov als president van de Tsjetsjeense republiek in april 2007 en zijn bezoek aan Zakan-Yurt in november 2006.

Gezien verzoekers gebrekkige kennis van deze gebeurtenissen en van talrijke andere -zie de bestreden beslissing- besloot de Commissaris-generaal terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recent verblijf in Tsjetsjenië, en dus ook niet aan zijn asielrelaas.

Dit besluit vindt ook steun in de talrijke tegenstrijdige en incoherente verklaringen aangaande kernelementen van verzoekers asielrelaas.

De Commissaris-generaal besloot in de bestreden beslissing tenslotte terecht dat de aard van de gebeurtenissen waarvan verzoeker niet op de hoogte en waarop de Commissaris-generaal steunt om verzoekers recent verblijf in Tsjetsjenië ongeloofwaardig te verklaren, maakt dat deze gebrekkige kennis niet kan worden rechtgezet door het voorleggen van documenten.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal aldus terecht besloot dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (R.v.St., Polat, 12 januari 1999, nr. 78.054).

5.1. Verzoeker stelt in ondergeschikte orde wegens zijn asielrelaas in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Door dit niet te erkennen in de bestreden beslissing, schendt de Commissaris-generaal volgens verzoeker dan ook artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

5.2. De Raad verwijst voor wat de aangevoerde schending betreft van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden naar zijn argumentatie sub. 4.2.

De Raad benadrukt dat de loutere stelling van verzoeker *“in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade”* niet volstaat; verzoeker dient dit immers in concreto aannemelijk te maken, meer bepaald door enig verband met zijn persoon aannemelijk te maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Gelet op het gestelde sub. 4.2. blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

De Raad beschikt over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 4 september 2008 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE